

γειαν, ἥτις δίκην φλογὸς νέμεται καὶ κατακαίει γῆν, ἄμμον, λίθους, πᾶν τὸ προστυχόν, δὲν δύναται νὰ διστάσῃ περὶ τῆς αἰσίας ἐκβάσεως τοῦ μεγαλουργήματος. Καὶ οὐ μόνον δὲν διστάζει, ἀλλὰ καὶ εὐχεται νὰ ἐπιταχυνθῇ τὸ τέλος τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ καὶ φιλανθρωπίου, ὡς ἔλεγον, ἐπιχειρήματος, τὸ ὅποιον, ὅμα μετὰ τῶν ἀξιολογωτάτων ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν, θέλει διαδώσῃ τὰς ἠθικὰς καὶ φιλελευθέρους ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς πεντακόσια ἑκατομμύρια βαρβάρων Ἀσιανῶν.

Ὅτε πρὸ τινῶν ἐτῶν ἡ Ἀγγλία εἶδεν τὸ Οὐράνιον κράτος ὃ ἀνοίξῃ τοὺς λιμένας αὐτοῦ εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐμπορίαν, πολλοὶ κατέκριναν αὐτὴν ὡς ἐκδιάζουσαν τὴν θέλησιν ἔθνους ἀνεξαρτήτου. Ἡ κατὰ κρίσιν ὁμῶς ἦτο ἄτοπος· διότι καθὼς ἕκαστος ἀνθρώπος πλὴν τοῦ πρὸς ἑαυτὸν καθήκοντος ἔχει καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν, οὕτω καὶ ἕκαστον ἔθνος, ἀξιοῦν μάλιστα τοῦ θεοῦ δώρου τοῦ πολιτισμοῦ, ἔχει πλὴν τοῦ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους λαοὺς καθήκον. Καὶ καθὼς ἡ διάδοσις τῶν λαοσωτηρίων ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ μετὰ τῶν λαῶν βαρβάρων εἶναι καθήκον, οὕτω καθήκον εἶναι καὶ ἡ διάδοσις τοῦ πολιτισμοῦ. Μετὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη θέλω μὲν εὐλογῆσαι τὸν δεξιὸν καὶ καρτερικὸν νοῦν, ὅστις ἐπενόησε καὶ εἰς πέρας ἤγαγε τὸ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα τοῦτο μέγα εὐεργέτημα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Σπουδαῖον σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «*Τὰ Βασίλεια Ταχυδρομεῖα*» ἐδημοσιεύθη πρὸ μικροῦ ἀγγλιστῇ, ἐν ᾧ ἐκτίθενται ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀγγλικῶν ταχυδρομείων. Ὁ συγγραφεὺς Γουλιέλμος Δέβινς δημοσιεύει αὐτὸ ὡς τὸ πρῶτον ἱστορικὸν μέρος τῶν διαφόρων κλάδων τῆς κυβερνήσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας· ἐρρανισθεὶς δὲ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας πᾶσαν δυνατὴν πληροφορίαν ἐγγράφον ἢ προφορικὴν, ἐπεθάρυνεν ἰσως τὸ εἰρημένον σύγγραμμα διὰ λεπτομερειῶν, ὧν τινὰς ἐκτιθέμεθα λαμβάνοντες ταύτας ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων κεφαλαιῶν.

δῶσωσι τὰ ἀρπαγέντα. Ὅσακις πρόκηται νὰ μετακινήσῃ πέτραι ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ ἔργον δύσκολον, στέλλονται οἱ Ἕλληνες αὐτοί, οἵτινες εἶναι πολλὰ νοήμονες, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀνοσίτου ἐκείνης πράξεως διάγουσι πολλὰ καλῶς. » (Ὅρα τὴν ἐφημ. *L'isthme de Suez*, ἀριθ. 189, σελ. 228 τῆς 4 Μαΐου 1864.) Οἱ κατὰ τὴν ξένην Ἑλλήνες πρέπει νὰ ἔχωσιν ἀείποτε καὶ ἀδιακόπως κατὰ νοῦν, ὅτι αὐτοὶ φέρουσιν εἰς χεῖρας τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος. Εἰ μὲν διαγούσι καλῶς, αὐξάνουσι τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, εἰ δὲ κακῶς, ἐλαττοῦσιν αὐτό.

Ἡ διὰ ταχυδρόμων ἐνεργουμένη τακτικὴ ὑπηρεσία εἰσῆχθη ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 18' ἑκτονταετηρίδος ὑπὸ Ἑρρίκου Α', ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 12' ἐπὶ Ἰακώβου Α' ἐγένετο δεκτὸν κανονικὸν ταχυδρομικὸν σύστημα. Ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ ἡγεμόνος τούτου εἰς τὸν θρόνον αἱ μεταξὺ Λονδίνου καὶ Ἐδεμβούργου συγκοινωνίαι ἀνεπτύχθησαν ἐτι μᾶλλον, ἡ δὲ τὰς δύο ταύτας πρωτεύουσας συνάδουσα ὁδὸς ἐχρησίμευσε τὸ πρῶτον τότε πρὸς διηνεκὴ ὑπηρεσίαν.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰακώβου Α', παρήρχοντο δύο μῆνες ἕως οὗ φθάσῃ ἀπάντησις ἀπὸ Ἐδεμβούργου εἰς Λονδίον, ὃ δὲ Γουίθερίγγος, εἰς τῶν πρώτων ἀναμορφωτῶν τοῦ ταχυδρομικοῦ συστήματος, ἠδύνετο νὰ εἴπῃ ἐτι καὶ τότε· «*Ὅταν τις τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος γράφῃ ἐπιστολὴν εἰς Μεδρίτην, λαμβάνει ἀπάντησιν ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον ἢ ἐκ τῆς Σκωτίας καὶ ἱρλανδίας.*»

Ἐπὶ τῆς προστασίας (τίτλος τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ Κρόμβελ), ἡ διεύθυνσις τῶν Ταχυδρομείων ὑπέστη πολλὰς καὶ ἀξιολόγους μεταβολὰς, καὶ τότε πρῶτον ἐξεδόθησαν κοινοβουλευτικαὶ ἀποφάσεις ὑπὲρ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης. Τὰ γενόμενα τὸ 1856 ἐχρησίμευσαν ὡς πρότυπα πάσης ἐπομένης πράξεως, καὶ ἐπήνεγκον ταχέως ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. «*Ἀσήμενος ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιστολῶν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων, σήμερον ὁμῶς κατέστη τοσοῦτω μέγας (διότι καὶ ὁ ὄχλος ἤρξατο γράφειν ἐπιστολάς), ὥστε ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἀποφέρει ἐνιαυσίως εἰσόδημα 60,000 λιρῶν στερλινῶν.*» Ταῦτα καυχώμενος λέγει ἀνταποκριτὴς τις τῆς *Gentleman's Magazine* πρὸς τὰ τέλη τοῦ 12' αἰῶνος. Ἐκτοτε τὸ εἰσόδημα ἐγένετο σχεδὸν δεκαπλάσιον, διότι αἱ καθαφαὶ εἰσπράξεις τοῦ 1863 ἀνέβησαν εἰς 3,800,000 λίρας στερλίνας.

Ὁ διοργανισμὸς καὶ ἡ διεύθυνσις τῶν Ταχυδρομείων, ἐγκαταλειμμένα ἐτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου αἰῶνος εἰς τὴν προαίρεσιν τῶν ὑπαλλήλων, παριστῶσι πρὸς τὸ παρὰ τοῦ σὺρ Ρολάνδου Χίλ εἰσαχθὲν σύστημα παράδοξον ἀντίθεσιν. Κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον δύο ὑπάρχον διευθυνταὶ ταχυδρομείων, ὁ σὺρ Ροβέρτος Κόττον καὶ ὁ σὺρ Θωμᾶς Φραγκλάνδος, ὧν τὸ κύριον μέλημα ἦτο τὸ προστατεύειν τὰ ταχυδρομικὰ πλοῖα κατὰ τῶν Γάλλων καταδρομέων. Αἱ δὲ πρὸς τοὺς πλοιάρχους διαταγαὶ ἦσαν αὗται· «*Φεύγετε εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς ταχυδρομικοὺς φακέλλους, ὅταν οὐδὲν δύνασθε νὰ ἐλπίζητε ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς μάχης.*»

Ἐν τοσοῦτῳ ἐναυπηγοῦντο ταχύπλοια, καὶ ἡ τιμὴ

τοῦ ναύλου ἀνυψοῦτο συγχρόνως· οἱ νεοσύλλεκτοι δὲ μὴ καὶ οἱ ἐνδεεῖς μετεκομίζοντο πάντοτε δωρεάν· οὕτε δὲ παρὰ τῶν λόγῳ πολιτικῶ μεταναστευόντων ἀπῆλθον ναῦλον· διὸ πολλάκις ἀνεγινώσκετο ὀπισθεν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ καταλόγου τῶν ἐπιβατῶν, τοῦτο, « Οὐδὲν ἔχει ἐπομένως οὐδὲν δύναται νὰ πληρώσῃ. » Ἦν δὲ αὕτη μεγάλη καταχρήσεων ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ ταχυδρομικὴ ἀτέλεια ἐνηργεῖτο παντοιοτρόπως. Οὕτω φαίνονται εἰς ἀρχαῖον τινα κατάλογον τὰ ἐξῆς πράγματα, ἀποσταλέντα ἐλεύθερα τέλους διὰ τοῦ ταχυδρομείου· « Δεκαπέντε ζεύγη κυνῶν διὰ τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης.—Δύο πλύντριαι διὰ τὸν Λόρδον πρέσβυν Μέθουεν.—Ὁ δόκτωρ Κρίχτων μετὰ μιᾶς ἀγγελάδος καὶ διαφόρων ἄλλων μικρῶν πραγμάτων. » Ἡ δὲ μεγίστη τῶν καταχρήσεων ἦτο ἡ χορηγία τῆς ταχυδρομικῆς ἀτελείας πρὸς πᾶσαν ἐπιστολὴν φέρουσαν ἐπὶ τοῦ καλύμματος τὴν ὑπογραφήν μέλους τινὸς τοῦ Κοινοβουλίου. Σωροὶ καλυμμάτων, ὑπογραφομένων συνεχῶς ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου, διενέμοντο πρὸς τοὺς φίλους καὶ ὁμόφρονας, πολλάκις δὲ καὶ ἐπωλοῦντο. Ἀλλὰ καὶ ὡς μισθοὶ ὑπηρετῶν ἐχρησίμευον, οἵτινες ἐπώλουν αὐτά. Ἀνακρίσεως γενομένης τὸ 1763 ἀπεδείχθη, ὅτι ἐν διαστήματι πέντε μηνῶν εἰς μόνον ἄνθρωπος ἐπώλησεν 144,000 καλύμματα, φέροντα ὑπογραφὰς βουλευτῶν ἢ γερουσιαστῶν.

Οἱ τὰ μάλιστα προεξομαλύναντες τὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ σὶρ Ρολάνδου Χιλ κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἦσαν ὁ Ράλφ Ἄλλεν καὶ ὁ Ἰωάννης Πάλμερ, οἵτινες ἠύξησαν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν οὕτως ὥστε, 380 πόλεις, τρεῖς τῆς ἐβδόμαδος λαμβάνουσιν πρότερον ἐπιστολάς, ἕκτοτε ἐλάμβανον καθ' ἑκάστην.

Ὅτε δὲ αἱ ταχυδρομικαὶ ἄμαξαι κατάρθωσαν τελευταῖον νὰ διατρέχωσι δέκα ἀγγλικά μίλια, ἐγένοντο διαμαρτυρήσεις παρὰ τοῦ λαοῦ, καὶ παρεκλήθη ἡ διεύθυνσις νὰ μὴ πειράζῃ τὴν θεῖαν Πρόνοιαν. Ὁ λόρδος σφραγιδοφύλαξ Κάμβελ λέγει ὅτι ἐδόθησαν αὐτῷ ἀνώνυμοι συμβουλαί, ἵνα μὴ ἐπιβαίνῃ εἰς ἀμάξας τοῦ Πάλμερ· ἐν δὲ ταῖς συμβουλαῖς ταύταις, ὅς καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐλάμβανεν, ἀνεφέροντο παραδείγματα ἀνθρώπων ὑπὸ ἀποπληξίας προσβληθέντων, ἕνεκα τῆς τρομερᾶς ταχύτητος τῶν ἀμαξῶν.

Τὸ 1784 αἱ καθαρὰ εἰσπράξεις τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἀνέβαινον εἰς 250,000 λίρας στερλίναις, τὸ δὲ 1814 καὶ μέχρι τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου. Γινώσκουμεν τὸ στάδιον τοῦ σὶρ Ρολάνδου Χιλ· ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς τῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων ἀσχολεῖται, λέγουσιν, αὐτὸς μόνος νὰ περιγράψῃ τὴν πάλιν, ἥτις ἐγένετο πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ συστήματος τῆς μιᾶς

πέννας. Ἀνεφέρομεν δὲ μόνον ὡς παράδειγμα ὅτι μυκτηρίζων τὸ σχέδιον τοῦ Χιλ εἶπεν ὁ λόρδος Λιχφίελδος· « Ἐκ πάντων τῶν γελοίων καὶ ἀνοήτων σχεδίων, περὶ ὧν ποτε ἤκουσα, τοῦτο εἶναι τὸ παραδοξώτερον. » Καὶ ὁμῶς ἐνεργηθέντος, « τοῦ γελοίου καὶ ἀνοήτου » σχεδίου, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποσταλείσων ἐπιστολῶν κατήντησε τὸ 1840 ἑξαπλάσιος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΝΟΣΗΜΑ.

Κατελθόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἡ πρώτη αὐτοῦ κυβέρνησις, περὶ πολλῶν καὶ ἄλλων μεριμνήσασα, ἐτροποποίησε καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὰ ἐθνόσημα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Ἀντὶ τῶν λεόντων, ἐτέθησαν οἱ ἐπὶ τῶν δανικῶν ἐθνοσήμων φαινόμενοι ἄγριοι, εἰς Ἡρακλεῖς μετατραπέντες, καὶ καλλιτεχνικῶς τὰ ἐθνόσημα ἡσχημίσθησαν. Καὶ αἱ μὲν σφραγίδες, καὶ τοὶ γνωμοδοτησάσης τῆς ἐπὶ τούτῳ συστηθείσης ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τοῦ ἐνταῦθα Κυρ. Π. Σκιαδοπούλου, ἀριστα δείγματα τῆς τοιαύτης ἐργασίας παρασχόντος, παρηγγέλθησαν, δι' οὗς λόγους μόνον οἱ κυβερνῶντες τότε καὶ περὶ τῆς προαγωγῆς τῶν τῆς Ἑλλάδος μεριμνῶντες γνωρίζουσιν. Τρεῖς δὲ εἰκάνες, ἡ ἐπὶ τῶν διαβατηρίων (ἡ μείζων τῶν ἐν τῇ παρατιθεμένῃ εἰκόνι), ἡ τῶν ὑπουργικῶν (ἡ ἀμέσως ἐλάσσων) καὶ ἡ τῶν νομαρχικῶν ἐγγράφων (ἡ ἐλαχίστη), παρηγγέλθησαν τέλος ὑπὸ τῆς διαδόχου κυβερνήσεως εἰς τὸν Ἕλληνα καλλιτέχνην. Καὶ ἡ μὲν ἐργασία, αὕτη φωνὴν ἀφιεῖσα, οὐδενὸς παρ' ἡμῶν ἐπαίνου δεῖται, ἄξιός δὲ παντὸς ἐπαίνου ὁ βασιλικὸς ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις ἐπίτροπος, ὅτι αὐτὸς μόνος διὰ καλῆς σφραγίδος καὶ ἀληθῶς ἑλληνικῆς ἐσφράγισε τὰ ἴδια ἐγγράφα. — Ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι αἱ ἐν Γαλλίᾳ παραγγελλεῖσθαι οὐδόλως ἐπέτυχον.

Σ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν ἀγγελίαν τοῦ Κ. Γ. Γ. Παπαδοπούλου, ἐξ ἧς μαθηάνομεν ὅτι τὸ ἐν ἔτει 1849 ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθὲν καὶ μετὰ ἐνδεκαετῇ εὐδόκιμον καὶ καρποφόρον διδασκαλίαν καταλυθὲν Ἑλληνικὸν ἐκπαιδευτήριον, ἀναλαμβάνει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς καὶ τὰ ἔργα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην περίοδον ἐγέ-